

Daniels bok – nummer sjuttiofyra

Avslöjandet av den profetiska gåtan: Hesekiels styggelser, den sista tidens kyrka och vilddjurets märke

Jeff Pippenger

2024-02-07

De fyra styggelserna i Hesekiels åttonde kapitel leder till att ledarskapet i Guds sista dagars laodiceiska församling böjer sig ned för solen och därigenom tar emot vilddjurets märke. Nästa kapitel, som är samma syn, framställer dem i Guds sista dagars församling som tar emot Guds sigill. Syster White upplyser oss om att beseglingen i Hesekiels nionde kapitel är densamma som den besegling som framställs i Uppenbarelsebokens sjunde kapitel. Gud dömer en nation i dess tredje och fjärde generation, och de fyra styggelserna i Hesekiel identifierar de fyra generationerna av uppror som började 1863, då den laodiceiska adventismen införde en förfälskning av Habackuks två tavlor, vilka hade givits som en symbol för förbundsrelationen mellan Gud och hans folk, på samma sätt som de två tavlorna med de tio budorden hade givits vid det gamla Israels begynnelse.

Arons guldkalv var en förfälskad avbild, symbolen för det uppror som uppenbarades just när Gud framställde de två tavlorna, vilka representerar en äkta svartsjukans bild. Arons guldkalv var en förebild på det förfälskade 1863-diagrammet, som hade avlägsnat ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex ur budskapet tillsammans med andra tidsprofetior. Så upprättade den laodiceiska adventismen en svartsjukans bild redan i början av sin historia, såsom Aron hade gjort i det forntida Israels begynnelsehistoria, och såsom Jerobeam hade gjort i Efraims nordrikets begynnelsehistoria.

De ”sju tiderna” i tredje Moseboken tjugosex var den första tidsprofetia som Miller leddes att förstå, och den var den första ädelstenen i den profetiska tiden som lades åt sidan i upproret 1863. År 1863 markerade början på övertäckandet av ädelstenarna i Millers dröm och införandet av förfälskade ädelstenar och mynt. De ”sju tiderna” var hörnstenen som byggnadsarbetarna förkastade. År 1863 var det de som hade varit byggarna av det milleritiska templet som satte åt sidan hörnstenen, de ”sju tiderna”, men i de sista dagarna är den stenen nu hörnstenens huvud. Den stenen representerade Evighetens Klippa, och den representerades också av den dag som Herren hade gjort, ty den var en symbol för sabbatsvilan för landet. År 1844 tillrättavisade den milleritiska adventismen Jerobeams falska gudstjänstsystem och skilde sig från ”bespottarnas församling”, som hade ”glatt sig” över den första besvikelsen.

Byggarna blev tillsagda att aldrig återvända till ”bespottarnas församling”, liksom den judéiske profeten hade blivit tillsagd att återvända till Jerusalem på en annan väg än den som hade fört honom till 1844. Den väg som hade fört honom till 1844 var den väg han hade kommit ut ur, nämligen protestantismen, och i den historien hade protestantismen blivit avfällig protestantism. Byggarna befalldes att aldrig återvända till ”bespottarnas församling”, och de blev tillsagda att inte äta deras mat eller dricka deras vatten. Byggarna hade ätit den lilla bok som var i ängelns hand år

1840, och den födan var söt i deras mun.

Ätandet och drickandet av profetia representerar den metodik som används för att studera Bibeln. Milleriterna fick en bestämd metod att studera Guds ord, och dessa regler frambringade ett helt annat bibliskt budskap än det som teologerna inom avfällig protestantism och katolicism frambringade med sin fördärvade metodik. Byggarna, som också är den judeiske profeten, fick inte återvända och äta eller dricka av vare sig den avfälliga protestantismens eller katolicismens metodik. Den judeiske profeten gjorde just detta och identifierade därmed att det laodikeiska adventismen skulle göra just detta år 1863, ty år 1863 använde de den avfälliga protestantismens teologiska argument för att förkasta Millers tillämpning av de ”sju tiderna” och upprättade därigenom Arons och Jerobeams svartsjukebilder. Den första generationen av laodikeisk adventism hade då tagit sin början.

Efter att profeten från Juda hade haft sitt möte med Jerobeam började han sin resa tillbaka till Juda, men han kom aldrig fram. Profeten representerar laodiceisk adventism, som enligt inspirationen inträdde i millerit-rörelsen år 1856. Syster White drog sig aldrig tillbaka från att identifiera adventismen som Laodicea, och det finns inga bibliska belägg för att Laodicea någonsin förändras. Det finns individer som lämnar sin egen personliga laodiceiska erfarenhet, men som kyrka skall Laodicea utspys ur Herrens mun, ty Laodicea betyder ”ett dömt folk”. Adventismen använder denna definition för att hävda att den representerar den kyrka som existerar under domens period i den himmelska helgedomen. I sin blindhet erkänner de den undersökande domens aspekt av betydelsen av Laodicea, men kan inte se den verkställande domen som tydligt representeras i deras namn.

Och skriv till ängeln för Laodiceernas församling: Så säger Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar, att du varken är kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Uppenbarelseboken 3:14–17.

Den judeiske profeten blir till slut begravd tillsammans med den falske profeten som bedrog honom att äta hans mat och dricka hans dryck. De hamnar båda i samma grav, och den lögnaktige profeten från Betel (den förfalskade kyrkan) kallar honom broder när han dör.

Men i Betel bodde en gammal profet; och hans söner kom och berättade för honom om alla de gärningar som gudsmannen hade gjort den dagen i Betel; även de ord som han hade talat till kungen berättade de för sin far. Och deras far sade till dem: Vilken väg gick han? Ty hans söner hade sett vilken väg gudsmannen hade tagit, han som kom från Juda. Och han sade till sina söner: Sadla åt mig åsnan. Så sadlade de åt honom åsnan, och han red på den och gav sig i väg efter gudsmannen och fann honom sittande under en terebint. Och han sade till honom: Är du den gudsman som kom från Juda? Han sade: Det är jag. Då sade han till honom: Kom hem med mig och ät bröd. Men han sade: Jag kan inte vända tillbaka med dig eller gå in med dig; inte heller vill jag äta bröd eller dricka vatten med dig på denna plats. Ty så blev det sagt till mig genom Herrens ord: Du skall där varken äta bröd eller dricka vatten och inte heller vända

tillbaka för att gå samma väg som du kom. Då sade han till honom: Jag är också en profet såsom du; och en ängel talade till mig genom Herrens ord och sade: För honom tillbaka med dig till ditt hus, så att han får äta bröd och dricka vatten. Men han ljög för honom. Så följde han med honom tillbaka och åt bröd i hans hus och drack vatten. Och det skedde, medan de satt till bords, att Herrens ord kom till den profet som hade fört honom tillbaka. Och han ropade till gudsmannen som hade kommit från Juda och sade: Så säger Herren: Eftersom du har varit olydig mot Herrens befallning och inte har hållit det bud som Herren, din Gud, befallde dig, utan har vänt tillbaka och ätit bröd och druckit vatten på den plats om vilken Herren hade sagt till dig: Ät inte bröd och drick inte vatten, skall din döda kropp inte komma till dina faders grav. 1 Kung. 13:11–22.

Den andra ängelns budskap sommaren 1844 bestod i att fastslå att de protestantiska kyrkorna hade fallit och blivit katolicismens döttrar. Milleritisk adventism hade kallat män och kvinnor att lämna dessa samfund, ty att stanna kvar i dem betydde andlig och evig död. Den lögnaktige profeten i Betel representerar det religiösa system som Jerobeam instiftade i Betel. Det var ett system som upprättade en bild åt vilddjuret, och det vilddjur som efterbildades är katolicismens vilddjur. Protestanterna fortsatte att identifiera sig som protestanter, men de fortsatte också att iaktta soldagen som gudstjänst, vilket är märket på katolicismens auktoritet.

Protestanterna gör anspråk på att vara protestanter, fastän den enda definitionen av en protestant är att protestera mot Rom; och därigenom är deras bekännelse en avbild av den romerska kyrkan, ty hon bekänner sig vara en kristen institution, fastän hon saknar biblisk grund för detta anspråk. Hennes anspråk vilar på traditionens och sedvänjans tomma auktoritet, vilket är samma falska auktoritet som protestantismen använder när den gör anspråk på att vara protestantisk. Det är samma logik som hade förblindat sjundedagsadventister att tro att de, såsom laodicéer, fortfarande befinner sig i ett tryggt förbundsförhållande. Det är samma falska auktoritet som det forntida Israel åberopade när de sade: "Herrens tempel, Herrens tempel är vi."

Varningen blev inte hörd av det judiska folket. De glömde Gud och förlorade sin höga förmån som hans representanter ur sikte. De välsignelser de hade tagit emot blev inte till välsignelse för världen. Alla deras företrädare tog de i anspråk för sin egen förhärligelse. De bedrog Gud på den tjänst han krävde av dem, och de bedrog sina medmänniskor på religiös vägledning och ett heligt föredöme. Liksom invånarna i världen före syndafloden följde de varje inbillning i sina onda hjärtan. Därigenom fick de heliga tingen att framstå som en fars, medan de sade: "Herrens tempel, Herrens tempel, är detta" (Jeremia 7:4), samtidigt som de förvanskade Guds karaktär, vanärade hans namn och orenade hans helgedom.

"De vingårdsmän som hade satts att förvalta Herrens vingård hade varit trolösa mot det förtroende som anförtrotts dem. Prästerna och lärarna var inte folkets trogna vägledare. De höll inte Guds godhet och barmhärtighet samt hans anspråk på deras kärlek och tjänst ständigt för dem. Dessa vingårdsmän sökte sin egen ära. De önskade lägga beslag på vingårdens frukter. Det var deras strävan att dra uppmärksamhet och hyllning till sig själva." Christ's Object Lessons, 292.

År 1863 upphörde milleritrörelsen, men den hade upphört att vara en filadelfisk rörelse redan 1856. Förkastandet av Moses budskap (de "sju tiderna"), som framfördes av Elia (William Miller), blev förkastat, och förkastandet grundades på metodologin hos den lögnaktige profeten i Betel. År 1863 var slutet på de sextiofem år som hade börjat 1798, och var slutet på profetian i Jesaja kapitel sju.

Och det skedde i Ahas, Jotams sons, Ussias sons, Juda konungs, dagar, att Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung, drog upp mot Jerusalem för att strida mot det, men de förmådde inte inta det. Och det blev förkunnat för Davids hus: Aram har slutit förbund med Efraim. Då bävade hans hjärta och hans folks hjärta, såsom skogens träd bävar för vinden. Då sade Herren till Jesaja: Gå nu ut och möt Ahas, du och din son Shear-Jashub, vid änden av den övre dammens vattenledning, på vägen till valkarens åker. Och säg till honom: Se till att du förblir lugn; frukta inte och låt inte ditt hjärta förfäras för dessa två rykande brandstumpar, för den glödande vreden hos Resin och Aram och hos Remaljas son. Ty Aram, Efraim och Remaljas son har beslutat ont mot dig och sagt: Låt oss dra upp mot Juda och injaga skräck där och bryta oss in i det för vår egen skull och sätta en konung därinne, Tabeals son. Så säger Herren Gud: Det skall inte bestå, det skall inte ske. Ty Arams huvud är Damaskus, och Damaskus' huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni sannerligen inte bestå. Jesaja 7:1–9.

Den sextiofemåriga profetian i vers åtta anger att Nordriket med de tio stammarna "inom" denna period av sextiofem år skulle föras bort i fångenskap. Synen nedtecknades år 742 f.Kr., och nitton år senare, år 723 f.Kr., skingrades Efraim och fördes bort i fångenskap av assyrierna. År 677 f.Kr., vid slutet av de sextiofem åren, blev kung Manasse tillfångatagen och bortförd till Babylon. Utgångspunkten år 742 f.Kr. markerar ett inbördeskrig mellan Nordriket och Sydrikena i Israel, liksom 1863 markerar själva centrum av inbördeskriget i Amerikas förenta stater mellan Nord och Syd. Profetian förkunnades av Jesaja i det bokstavligen härliga landet (Juda), och profetian om 1863 uppfylldes i det andliga härliga landet (Amerikas förenta stater).

Det finns tre vägmarkeringar inom den sextiofemåriga profetian. Inbördeskriget år 742 f.Kr. följs nitton år senare av det norra rikets förskingring, år 723 f.Kr. Vid slutet av de sextiofem åren blev det södra riket förskingrat. Profetian, inbegripet dess början och dess slut, representerar båda Guds "förbittringar" mot det norra och det södra riket, och dessa båda förbittringar föregås vid sina utgångspunkter av nitton år och följs sedan av ytterligare nitton år efter det att de har gått i uppfyllelse.

Hela den kiastiska strukturen identifierar en period av inbördeskrig mellan nord och syd som utmärker början och slutet. Mitt i början och slutet fördes båda de två motståndarna i inbördeskriget bort i slaveri, och under de sextiofem år då de samlas ut ur sitt ömsesidigt kringspidda tillstånd av slaveri till en enda nation, kommer de fram till 1863, vilket är året för Emancipation Proclamation som befriade slaverna. Profetian om ett inbördeskrig i bokstavligt Juda avslutas vid inbördeskriget i andligt Juda, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak, eftersom Han är Alfa och Omega.

Historien om 1863 representerades av historien om 742 f.Kr., då profeten Jesaja tillsammans med sin son framförde ett budskap till Juda ogudaktige kung (Ahas). I avsnittet representeras 742 f.Kr. av kung Ahas' vittnesbörd, han som var Juda kung och som hade stängt ned Guds helgedomstjänst och låtit sin överstepräst uppföra en avbild av ett syriskt tempel inom själva området för Guds jordiska helgedom.

I historien om den onde kungen Ahas (angiven som 742 f.Kr. genom Jesajas profetia) införde Jerusalems ledare hedendomens dyrkan (katolicismen) i Guds kyrka, alldeles såsom den laodiceiska adventismen återvände till den avfälliga protestantismens metodik för att förkasta Mose budskap, vilket hade framförts av Elia. År 742 f.Kr. konfronterade Jesaja den onde kungen av Juda vid änden av den övre dammens vattenledning, vid valkfältet, och han förde sin son med sig när han gjorde det. Hans sons namn var ett tecken, och när profeten från Juda konfronterade kung Jerobeam gav han honom också ett tecken.

Se, jag och de barn som Herren har gett mig är till tecken och under i Israel från härskarornas Herre, som bor på Sions berg. Jesaja 8:18.

Namnet på Jesajas son "Shear-Jashub" betyder "en kvarleva skall vända tillbaka". De som "vänder tillbaka" och utgör kvarlevan är de som väntar på Herren under dröjsmålets tid.

Och jag skall vänta på Herren, som döljer sitt ansikte för Jakobs hus, och jag skall hoppas på honom. Se, jag och barnen som Herren har gett mig är till tecken och till under i Israel från Herren Sebaot, som bor på Sions berg. Jesaja 8:17, 18.

När Jesaja träder i förbindelse med den ogudaktige kungen Ahas år 742 f.Kr., representerar han dem som har "väntat", ty alla profeterna talar om de sista dagarna, och de som "väntar" i de sista dagarna är de som har genomlidit den första besvikelsen. Jeremia menade att Gud hade ljugit och hållit regnet tillbaka, och Jesaja menar att Gud har dolt "sitt ansikte för Jakobs hus", men Jesaja beslutar att han vill vänta och se efter Herren, vilket representerar de "visa" under synens dröjsmålstid. De som verkligen återvände och skilde det dyrbara från det usla, de som skulle bli Guds mun, blev beseglade och står därför i kontrast till dem som tar emot vilddjurets märke.

Och många bland dem skall komma på fall och falla och krossas och snärjas och fångas. Bind samman vittnesbördet, försegla lagen bland mina lärjungar. Och jag skall vänta på Herren, som döljer sitt ansikte för Jakobs hus, och jag skall hoppas på honom. Se, jag och barnen som Herren har givit mig är till tecken och till under i Israel från Herren Sebaot, som bor på Sions berg. Och när de säger till er: Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar — skall då inte ett folk fråga sin Gud? Skall man gå till de döda för de levandes skull? Till lagen och till vittnesbördet! Om de inte talar enligt detta ord, så finns inget ljus i dem. Jesaja 8:16–20.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"Detta är inte syster Whites ord, utan Herrens ord, och hans budbärare har gett dem till mig för att jag skall ge dem till er. Gud kallar er att inte längre arbeta i strid med honom. Mycken undervisning gavs beträffande män som gör anspråk på att vara kristna, när de i själva verket

uppenbarar Satans egenskaper och i ande, ord och handling motverkar sanningens framåtskridande och förvisso följer den väg dit Satan leder dem. I sin hjärtats hårdhet har de tillägnat sig en myndighet som på intet sätt tillhör dem och som de inte bör utöva. Den store Läraren säger: 'Jag skall omstörta, omstörta, omstörta.' Människor säger i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel är vi', men de använder främmande eld. Deras hjärtan är inte mjukade och kuvade genom Guds nåd." Manuscript Releases, volym 13, 222.